

Joan Vinyoli

DOMINI MÀGIC

JOAN VINYOLI

DOMINI MÀGIC

Edicions 62

Segona edició en aquesta col·lecció: juny del 2025

La primera edició de *Domini màgic* va sortir el març del 1984
com a núm. 1 de la col·lecció Migjorn d'Editorial Empúries.

© Hereus de Joan Vinyoli, 1984

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8265-3
Dipòsit Legal: B. 9.765-2025

Tots els drets reservats

TAULA

1

Terrassa d'octubre, 9

Aiguamolls, 10

Llorenç, 11

L'arquitecte, 12

La castanyera, 13

Paisatge amb llops, 14

Suburbi, 15

El primer estel, 16

Dies vora la mar, 17

2

Maresmes, 21

La vall del vespre, 22

El lloc, 23

Vindrà la mort, 24

Paisatge amb ovelles, 25

Tant s'incrementa, 26

Fosc ocell, 27

El vell i el mar, 28

Norfeu, 29

3

Cançó blava, 33

Cançó lila, 34

Cançó d'Ariel, 35
Cançó de mar, 36
Campanes, 37
Cançó d'amor, 38
Li Po, 39
Goethe, 40
Si de nit, 41

4

L'estiu, 45
Viatges, 46
Joc, 47
Campanes al vespre, 48
L'encanteri, 49
Desert, 50
Domini màgic, 51
Passeig d'aniversari, 52
No facis cap pregunta, 53

Notes

Nota a «Cançó de mar» i a «Cançó d'Ariel», 57
Nota a «Si de nit», 58

Epíleg

61

Endreces

67

1

Aquesta és la tardor: que et trencarà un dia el cor.

F. NIETZSCHE

TERRASSA D'OCTUBRE

Va ser clement la intimitat d'octubre,
ple de núvols desfent-se del costat de mar,
mentre veia passar vells caminants del somni
pel ciment adormit de la ciutat fumosa.

Va ser llavors que vaig buidar una copa
de fred morat, perduda la mirada.
Què vols, hivern? No pas la mort, encara
que em mires, ulls d'acer, de fit a fit.

Un llarg udol de vent fa que freturi
de tot ajut: les Fúries em turmenten.
S'han esvaït els estadants del somni.
Sóc sol i vern i groc i despullat.

AIGUAMOLLS

Cada vegada es fa més i més flaca
la tarda; cada volta més constrets
a ser del vespre, amb superàvit d'ombres
que no sabem què fer-ne, ens enganyem, parlant
com si visquéssim, però sols paraules
buides tenim i som camps enaiguats,
però ni un gra d'arròs.

Ara els ànecs s'enlairen
dels aiguamolls en un cel de capvespre
rogenc i trist.

Alçar-nos ara? Els ànecs
volen per ser furtivament caçats.

LLORENÇ

Per què, Llorenç, fill de la nit, amb fressa
de camions, acuts ara, tot d'una,
a esgratinyar el silenci ple de llum,
i la figura dreta allà al balcó,
fent-me adéus amb la mà, queda per sempre aquí,
fixa, i la nena que fremí de Trakl
poc abans de dinar, per sempre aquí també,
resta vibrant, esvelta, quasi lira
polsada per Virgili?

Tu, Llorenç, au, corre
cap a l'hotel i pregunta pel foll
guarnit de cordes,
ara negre ocell
entre esbarzers.

Si n'agafeu les móres
i us les mengeu a l'hora del foscant,
sentireu tal vegada un intensíssim gust
de cloïsses amb pebre o de garota amb suc
de llimona a ple sol:
les aigües reverberen.

L'ARQUITECTE

Xacrós, feble de cames, l'arquitecte
de la tardor va enfilant-se pels troncs
a retirar, fulla per fulla, els coures,
els roigs morats, els ors inconsistents,
per deixar dura i neta l'estructura
del casal de l'hivern que ja li va a l'encalç,
ell, el senyor, que inclina la partida
del costat de la mort.

Hem d'avesar-nos,
sense ni un plany, a la segura força
del negre vell. No embadalir-nos mai
en el caduc. Somriure?

Poden menys
els perfumats bolets d'un novembre plujós
que els arbres corglaçats, erts, del desembre.